

Ārēji trausla sieviete un viens no lielākajiem aukstā kara laika militārajiem objektiem bijušās PSRS mērogā – kas tos vieno? **Ināra Avotiņa** par Vaiņodes lidlauka īpašnieci kļuva, būdama dzimusi optimiste un ticīgs cilvēks. Tur, kur jaunie laiki pēc 1995. gada deva vaļu destrukcijai un vandalismam, viņa jau 15 gadus organizē Gaismas svētkus – lai paceltu garu apkārtējiem iedzīvotājiem un atjaunotu lidlaukam tā sākotnējo funkciju. Tieši sīkstās enerģijas dēļ apkārtnes vīri viņu nodēvējuši nebijuša vēsturiskā personāža vārdā – "carevna" (cariene – no krievu val.) Katrīna Trešā. Viņu ciens, respektē un apbrīno, jo Ināra lidlauku pārņēmusi misijas, ne pašlabuma vārdā.

Ināra Avotiņa rāda Civilās aviācijas aģentūras izstrādātu karti, kur atzīmēti visi PSRS laikā bijušie un vēlāk slēgtie lidlauki – to ir vairāk nekā 40.

Foto: Elvita Ruka

Katrīna Trešā un viņas lidlauks

Elvita Ruka

Šis industriālā un militārā mantojuma objekts veidojies Pirmā pasaules kara laikā, kad Vācijas armijas vajadzībām 1916. gadā te tika uzbūvēts kara lidlauks un divi 240 metrus garī angāri – "Walther" un "Wal-halla". Tās bija iespaidīgas būves, pie kurām veda bruģēts lielceļš un slīdes. Lidlauks bija savienots ar dzelzceļa līniju Liepāja–Romni. Kaut arī dirižabļi strauji zaudēja militāro nozīmi, lidlauks bija stratēģiski svarīgs. Tur sāka bāzēties arī iznīcinātāju lidmašīnas.

Svešu varu kalpībā

Pēc kara angārus nojauca un to konstrukcijas 1924. gadā izmantoja Rīgas Centrāltirgus paviljonu būvei. Brīvvalsts laikā šeit aktīvi darbojās Latvijas Aeroklubs. Īpaši attīstījās buru lidošana, gaisā pacēlās "Dūja",

"Zelta vārpa" un "Pārsla" – Latvijā radīti planieri. Pēc bāzu līguma nosacījumiem 1939. gada beigās to pārņēma PSRS karaspēka kontingents, bet pēc pilnīgas Latvijas okupācijas te atradās padomju armijas 31. ātrais bumbvedēju pulks. Vācu okupācijas laikā Vaiņodē saimniekoja "Luftwaffes" 4. triecienu eskadriļa, bet ilgstošākie teritorijas lietotāji līdz pat 1992. gadam bija PSRS militārie spēki. Vaiņode bija viens no lielākajiem un stratēģiski spēcīgākajiem aukstā kara lidlaukiem pie PSRS ziemeļrietumu robežas –

ar diviem 2500 metrus gariem betona skrejceļiem un 16 angāriem ar motorizētām tēraudu durvīm. Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas teritorija un militārā saimniecība tika atstāta perfektā kārtībā, saglabājot gan vācu laika, gan jo īpaši padomju ēras autentisko substānci – militāro lidlauku ar tehniskajām, saimniecības un dzīvojamām mājām.

"Ienākot te varēja iespraust tējkannas vadu kontaktā un turpināt darbu – viss bija kārtībā," laiku pēc slēgtās zonas atvēršanas raksturo juriste Ināra Avoti-

ņa, kas jau kopš jaunības saistīta ar Liepājas Aviācijas sporta centru. Tieši kā šīs organizācijas pārstāve viņa deviņdesmito gadu sākumā iestājās par vērtīgā lidlauka saglabāšanu un atpazīstību, taču lēmēju institūciju spiedienu izrādījās nepārvarams. Nelīdzēja ne juridiski noslēgtais apsaimniekošanas līgums, ne vietējo iedzīvotāju protesti. Tuvredzībai bija kur ieskrieties, tādēļ arī šobrīd Vaiņodes lidlauks skatāms tikai kā bijušās varenības objekts – pat bez piemiņas plāksnes. Kāds bija šīs destrukcijas ceļš?

Sirds tur nebija

1992. gadā Vaiņode vēl bija viens no lielākajiem militārajiem lidlaukiem. Lielākais Baltijā – ar diviem paralēliem skrejceļiem divarpus kilometru garumā. Gandrīz piecdesmit gadus tas bija kara lidlauks bez publikas, slēgtā zona, taču bija kļuvis par Vaiņodes un tuvējās apkārtnes identitātes zīmi. Ināra Avotiņa uzskata, ka tas cilvēkus vairāk vienoja ar lidošanas jēdzienu, nevis saistījās ar režīmu.

"Kad padomju armija aizgāja no Latvijas, tad lidlauku un visu teritoriju atstāja godam, sakoptu un gatavu darbībai. Mēs – kā Liepājas Aviācijas sporta klubs – ienācām pirmie, tāpēc varu to apgalvot. Bijām sajūsmināti par iespējām, ko šī bāze varētu sniegt sporta un mazajai aviācijai, redzējām perspektīvu. Objekts bija nodots Satiksmes, ne Aizsardzības ministrijas pārziņā, tāpēc tieši ar šo resoru tolaik noslēdzām nomas līgumu par apsaimniekošanu. Definējām to kā sporta kluba bāzi. Jā, mums pašiem vien tas bija pārāk liels objekts, bet, ja tā laika valdība būtu rīkojusies tālredzīgāk, tad te va-

rēja attīstīties mazās aviācijas biznesā," nenotikušo pavērsienu uzplaukuma virzienā apliecina Ināra Avotiņa. Dīvēlē ražošanas, rūpniecības un citu liela mēroga uzņēmumu sagraušanas postpadomju neprātā ir nepielūdzams nesenās vēstures fakts, un Vaiņodes lidlauks ir viens no šīs sērgas upuriem.

"Te varēja būt valsts akciju sabiedrība, varēja ienākt privā-

tais bizness. Varēja attīstīt gan apmācības, gan pārvadājumus, gan dažādu pakalpojumu un izklaides jomu, bet tam bija jāsauglabā infrastruktūra! Gadu te bāzējās robežsardze, viss tika sargāts un uzpasēts. Robežsardzes lidaparāti varētu stāvēt arī tagad, ja vien to būtu vairāk un būtu vajadzība... No brīža, kad objektu pārņēma Satiksmes ministrija, sākās neizskaidrojams krahs un sankcionēta destrukcija. Mēs kā aeroklubs piedāvājām dažādas biznesa idejas. Lietotas četrvietīgas lidmašīnas tobrīd varēja nopirkt par 4000–5000 dolāriem," atceras Ināra Avotiņa, kas katru dzīves pavērsienu salīdzina ar mācību stundu. Arī situācijas, kurās nācies piedzīvot zaudējumus, viņa neuztver kā nelabojamu traģēdiju, bet kā augsni secinājumiem – pragmatiskiem un nedaudz ezoteriskiem.

"Te varēja būt mazās aviācijas centrs, ja nebūtu sākusies barbariska vērtību demontāža. To nolēma Satiksmes ministrija, un visvairāk piestrādāja Aviācijas departaments. Par motīviem varam tikai minēt, bet sekas bija graujošas. Nojaukšana, kas sākās 1995. gadā, bija vandalisms. Pat ja tāds lēmums tika pieņemts, tad to varēja izdarīt civilizēti, bet gada laikā teritorija tika izārdīta. Tiem, kas noplēsa, pēc līguma vajadzēja sāktot, taču

kas tev deva... Kad plāksnes aizveda, viss tika pamests kā pēc kara," atceras Ināra un piebilst: kā juriste varējusi vien noelsties par tā laika juridisko anarhiju. Visu kārtoja "šeftīgi kungļi", kas jautājumus turpināja risināt kā iepriekš – savā starpā sarunājot. Komunistiskās partijas biedru metodes palika spēkā – kā lika, tā darīja, kā sarunāja, tā rīkojās.

"Nu, kuram loģiski un pozitīvi domājošam cilvēkam varētu ienākt prātā nopostīt vienu objektu, lai stutētu citu? Bet tieši tā kuluāros tika sarunāts – lidlauku seguma dzelzsbetona plāksnes izmantos ostu stiprināšanai. Tā notika, arī laužot citus lidlaukus. Bet, nojaucot funkcionējošu lietu, līdzī nāk negatīvā enerģija, tā ir iekodēta procesā! Uz labu tas nevar aizvest... Mēs uzreiz norādījām, ka šīs plāksnes ir ļoti smagas un to vešana sabojās ceļu. Tā arī notika! Ceļš Vaiņode–Priekule tika pilnīgi sabeigts, un tāds palika 25 gadus" praktisko un kosmisko likumību aspektus saplūdina Ināra, atzīstot, ka apstūrēt procesu nebija pa spēkam. Kā kristiete viņa uzskata, ka katrs cilvēks, radot ko jaunu, savu darbiņu cenšas izdarīt labi.

"Kad skrejceļu būvēja, cilvēki tur ielika arī savu sirdi. Kad plēsa nost, tur nu sirds vairs nebija," viņa rezumē un piebilst, ka Satiksmes ministrija demontāžu atļāva, pirms vēl bija laužts ap-

Pirmā pasaules kara laikā uzcelto cepelīnu angāru konstrukcijas vēlāk tika izmantotas Rīgas Centrāltirgus paviljonu būvei.

Dzelzceļa muzeja krājuma foto no Eiropas kultūras mantojuma dienu arhīva

KURAM LOĢISKI UN POZITĪVI DOMĀJOŠAM CILVĒKAM VARĒTU IENĀKT PRĀTĀ NOPOSTĪT VIENU OBJEKTU, LAI STUTĒTU CITU? BET TIEŠI TĀ KULUĀROS TIKĀ SARUNĀTS – LIDLĀUKU SEGUMA DZELZSBETONA PLĀKSNES IZMANTOS OSTU STIPRINĀŠANAI. TĀ NOTIKA ARĪ, LAUŽOT CITUS LIDLĀUKUS.

◀ Padomju lidotāju slava dabā krietni apdrupusi.

◀ Sešpadsmit dzelzsbetona angāri tagad ainavā redzami bez durvīm, kuras nozagtas.

▼ Drupās var atrast 20. gadsimta sākuma ķieģeļus ar vācu darbnīcu inīcijiem.

Foto: Elvita Ruka

saimniekošanas līgums ar Liepājas Aviācijas sporta centru. Nācās tiesāties. Kaut arī arbitražas tiesā bija jāsamierinās ar izlīgumu, tomēr vismaz attieksme bija parādīta.

Suns uz siena kaudzes

Kā juriste Ināra Avotiņa saglabājusi visu saraksti un tiesvedību ar Satiksmes ministriju, taču pārāk nekonzentējās uz to. Likuma panti ir svarīgi, taču daudz vairāk nosaka motivācija pieņemt lēmumus un uz šiem pantiem atsaukties. Uz aicinājumu saglabāt Vaiņodes lidlauku Satiksmes ministrijas Aviācijas departamenta direktors Arnis Muižnieks 1995. gada 3. janvārī atbildēja bez paskaidrojumiem: "Ministru kabinets ir pieņēmis lēmumu Nr. 4 par Vaiņodes lidlauka dzelzsbetona plākšņu nodošanu pašvaldību īpašumā. Tās tiks demontētas, lai izmantotu reģiona ostu rekonstrukcijā. Demontāžu veiks Liepājas rajona

ceļu būves uzņēmums pēc trīspusējas Satiksmes ministrijas, Liepājas pilsētas un Liepājas rajona vienošanās." Ar piebildi, ka demontāžas un rekultivācijas darbos tiks iesaistīti Vaiņodes ciema iedzīvotāji, kas tikšot ierīķināts plākšņu pārdošanas cenā... Galu galā par plākšni ostas maksāja 15 latus gabalā, ceļi tika sabojāti, vietējie iedzīvotāji un iebraucēji plākšņu vietā demontēja visu, kas nav piesiets, – līdz pat pēdējai flizei, krānam un podam... Bez pēdām pazuda arī 15 no kopumā 16 motorizētām angāru durvīm, kas bija īsts tehnikas meistardarbs, taču garnadžu peļņu vairoja kā krāsainais metāls. Uzspridzināts tika arī tehniskais angārs. Kā stāsta vietējie – atbrauca zēni ar mikroautobusu, kaut ko salika un uzlaida gaisā, neviens nezina, kas tie bija... Ļaudis daļēji tika nomierināti ar faktu, ka par plākšņu naudu Vaiņodē tiks uzcelta tobrīd modernāka sporta

halle, taču kopumā tas bija tikai plāksteris uz sāpīgas brūces.

Tikmēr Satiksmes ministrijas Aviācijas departamenta direktors Arnis Muižnieks laikrakstam "Kursas Laiks" 1995. martā savu nostāju pamatoja vienkārši: "Te ir pavisam cita problēma. Vai tajā, lai skrejceļu nedemontētu, nav ieinteresēts kāds potenciālais privatizētājs, kuram arī iepatikušās šīs plākšnes?" Jā, un kurš tās būtu gatavs atstāt savā vietā un izmantot sākotnējam mērķim...

"Kas būtu slikts, ja lidlauks būtu privatizēts un attīstīts? Tas būtu fantastiski! Stipras firmas tikai veidotu valsts uzplaukumu, bet pretstāve bija milzīga. Nostrādāja mūsu pašu muļķība, neizpratne par biznesa attīstību

un paniskas bailes ielaist kādu biznesa partneri. Ja bail no svešiem, tad būtu ļāvuši savējiem izaugt! Skan smieklīgi, bet mums tiešām bija atrasts investors no Rokfelleru fonda, sagatavots biznesa plāns. Kas tur būtu slikts, ja mēs turpinātu ar viņiem sadarboties un ļautu te ieplūst kapitālam?" retoriski jautā Ināra, kas par mūsu valsts galveno nelaimi uzskata aprobežotu domāšanu un skaudību. Situācijā, kad resors nespēj objektīvi apsaimniekot, bet neļauj to privatizēt, ir acīmredzama līdzība ar suni uz siena kaudzes. Ne otram dod, ne pats ēd!

"To kauju zaudējām. Ar kluba priekšnieci Dainu Vilni, pasaules rekordisti planierismā, tolaik, 1995. gadā, skatījāmies, kā plēš nost lidlauku, un mierinājām sevi – lai jau viņi izārdās, lai paņem, ko var. Pēc desmit gadiem ņemsim to lidlauku atpakaļ!" savu sīkstās optimistes dabu ar pagātnes epizodi apliecina Ināra. Nē, rakstīšana Saeimai, prezidentam Ulmanim, Ministru prezidentam Gaīlim, satiksmes ministram Gūtmanim neko nedeķa, taču pret debesīm pateiktie vārdi tur arī palika.

Debesis nekur nepaliks

"Muti palaist nevar, jo tā arī sanāca," atzīst Ināra, kas par lidlauka īpašnieci kļuva laika garā – visai paradoksāli. "Strādāju kā juriste, palīdzēju privātpersonām un uzņēmumiem kārtot īpašumu jautājumus. 2006. gadā mani uzrunāja dāņu uzņēmēji, aicināja uz sadarbību. Viņi gribēja privatizēt Vaiņodes lidlauku, bet pēc mūsu likumdošanas, lai privatizētu zemi, vajadzēja būt Latvijas Republikas pilsonim. Es kā aviācijas patriote teicu – labi! Ja esat gatavi attīstīt mazo aviāciju, esmu ar mieru uz sava vārda paņemt to lidlauku! Pricējos par citiem, kuri realizēs to, kas mums pašiem nesanāca. Lai taču lidlauks darbojas, lai kāds to sakārto, darbina, pelna... Tā nu es tajā gadā privatizēju lidlauku par sertifikātiem, paļaujoties, ka teritorijas attīstībai tagad ir investori. Tikko tas bija darīts, tā uzzināju, ka dāņu patiesais

nolūks ir lidlaukā celt cūku fermu! Man personiski tas bija šoks. Par visu – par meliem, par situāciju kopumā, par to, ka šobrīd manās rokās ir izšķirt šīs teritorijas likteni. Cūku ferma saļaujtu visu līdz galam un neatgriezeniski. Tas būtu noziegums pret vēsturi, aviāciju, vidi... Bet ko man, tobrīd trīs bērnu mātei, iesākt ar vairāk nekā 300 hektāriem, par kuriem ir jāmaksā nodokļi un kas saņemti briesmīgā stāvoklī? Pateicu dāņiem, ka mans mērķis bija lidlauks un mazās aviācijas attīstība, un no tā es neatkāpšos!" vēlāko Katriņas Trešās titulu attaisno Ināra. Viņas izvēle bija ar dižciltīgu vērienu un balstīta principos, ne cūku biznesam atbilstoša, taču vide... Jā, cūkām piemērotāka vairāk nekā cilvēkiem un lidpārīem.

"Visi bija aizaudzis krūmos, ēkas izdemolētas, logi izsisti, gruveši, gruži, postaža un depresija. Par mazo aviāciju varēju

pat nesapņot, atbalsts no Satiksmes ministrijas bija tāds pats kā iepriekš – nulle. Tas bija krīzes laiks ekonomikā, bet galvenais – teritorija bija briesmīgā stāvoklī. Saprātu, ka debesis nekur nepaliks un ir jāsāk ar zemi. Paldies Dievam, ka atradu cilvēku, kam bija interese sakārtot teritoriju. Sergejs te bija atsaukts dienestā no Piemaskavas, apprecējies, palicis strādāt un bijis liecinieks visam, kas notika. Viņš dzīvo blakus, ir zemnieks, un viņam ir gan tehnika, gan nostalgiska piesaiste vietai. Tā arī sākām. Vācām vecos ķieģeļus, tīrījām, kārtojām. Šķūrējām gruvešus, gāzām kokus, sākām apstrādāt zemi kā zemnieki. Zeme pamestības gados bija labi atpūsusies," profila maiņu skaidro Ināra. Viņa ir pārliecināta, ka jāsāk ar to, ko ir pa spēkam izdarīt, un tā, lai vismaz nodokļus var nomaksāt.

"Jā, tagad mēs vairāk pa zemi. Ir 7–8 zemnieki, kas nomā, arī bioloģiskie. Audzē, saņem

platību maksājumus, maksā man nomas maksu, es maksāju nodokļus. Tas ir viss, ko šobrīd laiks ekonomikā, bet galvenais – teritorija bija briesmīgā stāvoklī. Saprātu, ka debesis nekur nepaliks un ir jāsāk ar zemi. Paldies Dievam, ka atradu cilvēku, kam bija interese sakārtot teritoriju. Sergejs te bija atsaukts dienestā no Piemaskavas, apprecējies, palicis strādāt un bijis liecinieks visam, kas notika. Viņš dzīvo blakus, ir zemnieks, un viņam ir gan tehnika, gan nostalgiska piesaiste vietai. Tā arī sākām. Vācām vecos ķieģeļus, tīrījām, kārtojām. Šķūrējām gruvešus, gāzām kokus, sākām apstrādāt zemi kā zemnieki. Zeme pamestības gados bija labi atpūsusies," profila maiņu skaidro Ināra. Viņa ir pārliecināta, ka jāsāk ar to, ko ir pa spēkam izdarīt, un tā, lai vismaz nodokļus var nomaksāt.

"Par lidlauka īpašnieci kļuva ticībā un pašlīdībā. Viss ir dzīves skola, nav iemesla bēdāties. Kamēr esi dzīvs, viss notiek, arī sakāves ir kosmosa eksāmeni. Tāpēc arī saku – ar lidlauka teritoriju viss ir kārtībā, tādā, kā tas šajā brīdī un šajā vietā ir iespējams. Teritorija ir sakārtota, taču mazā aviācija joprojām ir novār-

ES PRIVATIZĒJU LIDLĀUKU PAR SERTIFIKĀTIEM, PAĻAUJOTIES, KA TERITORIJAS ATTĪSTĪBAI TAGAD IR INVESTORI. TIKKO TAS BIJA DARĪTS, UZZINĀJU, KA DĀŅU PATIESAIS NOLŪKS IR LIDLĀUKĀ CELT CŪKU FERMU! MAN TAS BIJA ŠOKS. PAR VISU – PAR MELIEM, PAR SITUĀCIJU KOPUMĀ, PAR TO, KA ŠOBRĪD MANĀS ROKĀS IR IZŠĶIRT ŠĪS TERITORIJAS LIKTENI.

Mini pa trim
Jauna attapības spēle!

SESTDIENĀS 20:45

Liepāja un Cirva ilgstoši ir bijusi sporta aviācijas un planierisma centrs. Rosību šajā jomā cenšas atjaunot "Latvijas Aeroklubs" – pilots Aldis Mūrnieks un izpilddirektore Ināra Avotiņa.

Foto: Elvita Ruka

tā pamesta joma, tāpat kā aviācijas mantojums. Ilgus gadus Satiksmes ministrijas atbildīgā departamenta nostāja bija konkrēta – kārtībā ir tad, ja nav nekā," spriedumos atklāta ir Ināra Avotiņa, kas šobrīd ir arī Latvijas Aerokluba izpilddirektore un tāpēc procesu pārzina kā praktiķe. Viņa atzīst, ka sporta aviācija turas uz entuziasma pamata. Tiklīdz kādam cilvēkam personiski lidošana kļūst par dzīves jēgu, tā viss sāk notikt. "Lidošanā un ap to ir koncentrēta dzīvība. Kā pavasarī, kad zeme atplaukst. Tad arī mazā aviācija sāk rosīties... Pēdējos gados paši entuziasti daudz ko ir sakārtojuši, bet process kopumā ne tuvu nav pilnīgs."

Vispirms ir jāpaceļ gars

Ko var trauša sieviete ar tik smagu nastu plecoss? Censties dot gaismu citiem!

"No pirmā gada, kad kļuva par lidlauka īpašnieci, sapratu –

vispirms ir jāpaceļ gars. Bija krīzes laiks, nomāktība. Man ir izveidojušas ļoti tuvas, dvēseles izjūtas balstītas attiecības ar dziedātāju Igo Fominu. Kopīgi izdomājām, ka Vaiņodē ir jāpaceļ cilvēku noskaņojums, kas pēc lidlauka noplēšanas bija šļucis. Te daudziem bija sajūta, ka nevienam neesi vajadzīgs. Ja priekšnieks dzer, visi pārējie dara tāpat – depresija aiziet pa ķēdi," atzīst Ināra, kas vērienīgos Gaismas svētkus lidlaukā rīkoja par saviem līdzekļiem. Viņa uzskata, ka ir jādalās ar visu – ar mantu, enerģiju un arī ar naudu.

"Man Rīgā bija konsultāciju firma par ES finansējuma apguvi, bija nauda, ko tērējām, nē, ieguldījām šo svētku rīkošanā – lai cilvēki atnāk un saprot, ka dzīvot var citādi. Vienmēr var tīkties uz Gaismu, uz augšu, uz debesīm. Kur tad to vēl labāk nodemonstrēt nekā lidlaukā? Līdz šērgai tie 15 gadus ir bijuši grandiozi svētki, kas vienmēr sākas ar visu

mūsu garīgo konfesiju kopīgu lūgšanu. Lūdzam, lai palīdz saprast, ko darīt un kā šai vietai atdzimst. Lai ir sakārtots lidlauks, lepna Vaiņode, stipra Latvija. Tāda, kas nevis plēš nost, bet ceļ, kas nevis rāpo, bet lido. Jā, par to mēs šeit, leišmalē, lūdzam, un pasākumā vienmēr ir trīs daļas. Lūgšana, aviācija, koncerts. Cenšamies dot ko izglītojošu, radīt prieku un aizskart dvēseles stīgas. Lidot vairāk brauc lietuvieši, viņiem mazā aviācija ir daudz stiprāka joma un vairāk sakārto-ta, bet tas nekā – mēs esam ceļā," pauž Ināra Avotiņa, kas uzsākusi unikālu projektu.

Tā ideja ir kopīgi veidota aviācijas pilsētiņa. Katram pilotam vai ar aviāciju citādi saistītam cilvēkam ir iespēja šeit dāvinājumā saņemt zemi. Pašam būtu jāuzceļ māja sev un savam lidaparātam, bet lidlauks būtu uzreiz zem kājām – celies, iesēdies, uzlido... "Vairbūt arī būs viens liels angārs visiem, neesam vēl izlēmuši," Ināra turpina domu un iebildumus par idejas utopiju noraida. Pasaulē šādas vietas pastāv, arī kāda Arhitektūras fakultātes diplomandē jau uztaisījusi iecerēto projektu... Jā, interesenti braucot, viss ir procesā. Kad un cik ilgu laiku tas prasis, atbildi zinot tikai Dievs, bet Ināra ir sagatavojusi vietu – pasargājusi no cūkām un nomaksājusi nodokļus.

Lai arī šogad sērgas dēļ Gaismas svētki netika rīkoti, tukšā Vaiņodes cieniņā nepalika. Kā ierasts, svētki bija plānoti septembra otrās nedēļas nogalē, bet tieši šajā laikā tradicionāli notiek arī Eiropas kultūras mantojuma dienas. Šogad to tēma bija "Transports", un Vaiņodes lidlauks godam iekļāvās programmā – kā viens no sešiem

SAIMNIEKA FAKTORS

valstiski neatzītā aviācijas mantojuma īpaši izceltajiem objektiem. Tā kā lidlaukā tobrīd bāzējās NBS spēki, tad Dirižabļu vēstures svētki notika citā pamestā transporta jomas objektā – Vaiņodes dzelzceļa stacijā. Šo maršrutu ar vieglu roku slēdza kādreizējais ministrs Krištopans, kura vārds šai pusē joprojām tiek bieži locīts. Nekas, vēsture nekur nepazūd, ierakstās ne tikai dokumentos, bet arī kādās Visuma ailēs, pārliecināta Ināra Avotiņa, kas mantojuma dienu pasākumā izbaudījusi dalībnieku neveltoto interesi. Arhīvu kadri ar dirižabļiem slidējuši pa stacijas sienu un vienojuši vietējos iedzīvotājus – visi sapratuši, ka par sava lidlauka un aviācijas vēsturi gribētu uzzināt vairāk.

"Dirižabļu kultūrlānis – ar to ir jāstrādā! Redzu, ka Vaiņodes internātskolā, kas par Eiropas naudu izremontēta, bet tūlīt tika slēgta un tagad stāv tukša, tur var un vajag muzeju! Dabā ir skrejceļš, angāri un triangula punkts (padomju laika GPS), pagājušo gadsimtu mijas kļieģeļu kaudzes ar ražotāju iniciāļiem, dabā ir mērogs, bet muzejam vajag jomtu. Lūdzu, mums viss ir! Interesanti būtu gan pētīt, gan skatīties," stāsta Ināra, kas ikdienā pārliecinās par tūristu interesi – ik pa brīdim kāds zvana un lūdz objektu izrādīt, bet cik vēl ir tādu, kas apskata bez saskaņošanas. Un kas tur būtu sliktis, ja šis mantojums, pētīts un strukturēts, būtu izlikts apskatei, parādot, cik nozīmīga vieta šeit bijusi?

"Mantojuma dienu pasākumā kāda Vaiņodes kundze atcerējās, ka padomju laikā kā skolniece līdz ar draugiem bija notekcaurulē atradusi kastī ar dirižabļu un senās aviācijas bildēm... Tolaik to rādīt nedrīkstēja, kaut kur esot aizklidusi. Nekas, atradīsim un parādīsim visiem," Katrīna Trešā ir vēlīga un nešaubās, ka tā arī būs! Pierādījums būs skatāms arī 16. oktobrī, kad mantojuma dienu pasākums Vaiņodē tiks atkārtots vēlreiz – neatlaidīgi un vēlīgi visiem.

Mēs atbildam uz lasītāju jautājumiem

LABĀKAIS PADOMU ŽURNĀLS PRAKTISKIEM CILVĒKIEM!

pl@latvijasmidiji.lv 28624804

Abonē 2022. gadam!

Katru pirmdienu tavā pastkastītē!

Abonēšanas cena	1 mēn.	6 mēn.	12 mēn.
	4,99	29,19	54,99
GADA CENA NEMAINĀS salīdzinot ar cenu 12 mēn. 2021. gadam			IZDEVĪGI!

+ Kalendārs

abonējot vismaz 3 mēnešiem Kalendārs abonentiem tiks piegādāts 2022. gada janvāra mēneša laikā.

+ Laimē līdz 6000 eur

Akcijas periods 1.10. – 25.12.2021. Loterijas atļaujas Nr. 7201. Aicinām iepazīties ar pilniem loterijas noteikumiem vietnē www.abonesana.latvijasmidiji.lv.